

Báli jsme se utíkat dál od břehu, že bychom se nedostali zpátky na loď; schovali jsme se za kameny a křoví a museli jsme se dívat, jak Mloci dobíjejí naše kamarády. Topili je ve vodě jako kořata, a když některý ještě plaval, dali mu heverem po hlavě. Já jsem teprve teď cítil, že mám vymkнутou nohu a že nemůžu dál.” Zdá se, že zatím kapitán James Lindley, který zůstal na Montrose, slyšel z ostrova tu střelbu; ať už myslel, že se tam semlelo něco s domorodci, nebo že tam jsou jiní obchodníci s Mloky, prostě sebral kuchaře a dva strojníky, co ještě byli na lodi, dal naložit na zbývající člun strojní pušku, kterou prozřetelně, byť proti přísnému zakazu, ukryval na lodi, a plul svému mužstvu na pomoc. Byl dosti opatrný, že nevystoupil na břeh; jen k němu přirazil s člunem, na jehož přídi byl připraven kulomet, a postavil se “s rukama založenýma”. Nechme dál vypravovat plavčíka Kellyho. “Nechtěli jsme na kapitána volat, aby nás nenašli Mloci. Pan Lindley stál ve člunu s rukama založenýma a zvolal: Co se to tu děje? Tu se Mloci obrátili k němu. Na břehu jich bylo pár set a pořád noví plavali z moře a obkličovali člun. Co se to tu děje? povídá kapitán, a tu jeden veliký Mlok jde k němu blíž a povídá: Jeďte zpátky! Kapitán se na něj podíval, chvíli neřekl nic a potom se ptal: Vy jste Mlok? My jsme Mloci, řekl ten Mlok. Jeďte zpátky, pane! Chci vědět, co jste udělali s mými lidmi, povídá náš starý. Neměli nás přepadnout, řekl Mlok. Vraťte se na svou loď, pane! Kapitán zas chvíli mlčel, a pak docela klidně povídá: No dobře. Jenkinsi, palte!